

[Svend Nielsen.]

ket. Naturligvis gaar ingen omkring og tror, at Krig og tysk, nazistisk Besættelse kan gaa sporløst hen over Hovedet paa en Nation, men der burde i større Udstrækning, end Tilfældet har været, have været ydet en Indsats for at skabe mere Retfærdighed og en mere ligelig Fordeling af Byrderne. Vi Kommuniste har ofte under Illegaliteten kritiseret den Ensidedighed, hvormed afgørende indenrigspolitiske Problemer vedrørende Arbejdernes og Tjenestemændenes Forhold blev afgjort. Det arbejdende Folk fik lagt Loft over Lønningerne, men Løfterne om Prisstop blev ikke indfriet. Kan det alene undskyldes med, at Fjenden var her i Landet? Er det ikke tillige et Udtryk for, at man gav de Kræfter, der var interesserede i Nedsættelsen, alt for stort et Spillerum? Gennemførelsen af Kornordningen saavel som af andre Foranstaltninger synes ogsaa at pege i denne Retning.

Men som sagt, vort Lands fremtidige Politik kan ikke tilrettelægges, uden at man maa tage Hensyn til det, der er sket under Besættelsestiden, og de Forskydninger, der har fundet Sted i Kampaarene. Og her har Forholdene ubetinget forrykket sig til Fordel for hele det arbejdende Folk, der blev Kærnen i Modstandskampen, medens navnlig de øverste Lag inden for den bedre bemidlede Del af Befolkningen svigtede i et meget stort Omfang og for manges Vedkommende blev afsløret som slet og ret nationale Frasemagere af den værste Art. Folket og ingen andre har Æren for, at vi fik en Plads blandt de frie Nationer. Derfor maa der ogsaa i Fremtidens Danmark skabes mere Plads for det Folk, der gjorde Dagens Gerning under Besættelsen, selv om det kommer til at gaa ud over visse Kredses hidtidige Privilegier. Kampen for Landets Befrielse var ogsaa en Kamp for et nyt og virkelig demokratisk Danmark, og det var Tanken herom, der prægede Flertallet af det danske Folk, da vi den 5. Maj gik fra Besættelsens mørke Tider ind i Genopbygnings og Nyskabelsens Tid.

Der er nu forløbet 5 Maaneder siden da, Maaneder, der har været præget af Gennemførelsen af en Række Foranstaltninger for at udviske Sporene efter Besættelsestiden. Men det synes, for hver Dag vi faar Besættelsen mere paa Afstand, som om de Kræfter vaagner op til fornyet Daad, som, medens Tyskerne stod her i Landet, enten var absolut negative i deres Indstilling til Modstandskampen eller ensidigt interesserede i Gennemførelsen af en økonomisk Politik til Skade for store Dele af Befolkningen. Man

støder paa disse Kræfter i forskellige Partier. Det forekommer mig, at de boltrer sig stærkest inden for Partiet Venstre, som tilsyneladende har stillet sig i Spidsen for en Bevægelse bestaaende af Personer, der er Fjender af Modstandsbevægelsen, og som i Overgangstiden har betragtet det som deres Hovedopgave at lægge denne for Had og om muligt medvirke til en Splittelse af det Samarbejde mellem forskellige Befolkningkredse, der er blevet etableret under Besættelsen.

Partiet Venstre nyder den meget tvivlsomme Ære at gaa til Valg omgivet af ømme Kærlighedserklæringer fra et blandet Selskab bestaaende af Nazister og L. S. Folk. Hvorfor skulde disse Røster fra Graven egentlig ikke lyde til Fordel for Partiet Venstre! Ganske vist har dette Parti under Indtryk af Situationen maatte gøre Udviklingen med fra 5. Maj til Dato, men det er sket med overordentlig sure Miner, og man har tydeligt følt, at flere af dette Partis Ledere har maattet overvinde sig selv to Gange, før de er gaaet med til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, Overgangstiden nu engang krævede. Partiet har været præget af en forsonlig Holdning til Værnemagere og andre unationale Elementer, medens en tilsvarende Uforsonlighed har kendetegnet Partiet i dets Holdning over for Kravet om en Udvidelse af Folkets demokratiske Rettigheder og under Behandlingen af saadanne Loves Forlængelse, der bød rimelige Understøttelser til de arbejdsløse og Folk paa Arbejdsfordeling.

Man føler absolut ingen Trang til at misunde det radikale Parti den nye Makker, som Partiet er i Færd med at alliere sig med. Maa det være tilladt at sige saavel til Partiet Venstre som til andre, der gør dette Parti Følgeskab, at det bliver lettere til sin Tid at staa til Regnskab over for Historiens Domstol, naar man har tilhørt Modstandsbevægelsen, end hvis man tilhører den Part, der skal finde paa alle mulige Søforklaringer for at overbevise Dommerne om, at Grundlovsbrud, Internering af danske Statsborgere, Sympatitilkendegivelse for det nye Europa og Kamp imod Sabotørerne alt sammen tjente den passive Indsats i Frihedskampen.

Smaalig og usaglig har man været i sin Kritik over for Modstandsbevægelsen. Et karakteristisk Eksempel herpaa er, at da ledende Folk i Modstandsbevægelsen — nærmere betegnet Københavnsledelsen — engang i Sommer meget skarpt kritiserede nogle ved Københavns Byret afsagte Frifindelsesdomme i Forræderisager, fordi Mod-